

CHƯƠNG HAI MƯỜI MỐT. ĐỘT HẮC SÁT KINH KINH

Miêu Tử nâng chén bảo:

"Uống!"

Ngồi nơi trước mặt có chén, trong chén có rượu nhưng A Cát không uống.

Miêu Tử khoằm mặt bảo:

"Bàn tiệc này chuẩn bị cho chú, rượu cũng vì chú mà chuẩn bị!"

A Cát hỏi:

"Vì thế mà tôi nhất định phải uống ư?"

Miêu Tử bảo:

"Nhất định!"

A Cát ngần ngừ rồi cuối cùng cũng cất chén, một tợp uống cạn:

"Rượu Trúc Diệp Thanh!"

Miêu Tử bảo:

"Trúc Diệp Thanh là rượu ngon!"

A Cát bảo:

"Tuy rượu ngon nhưng người không tốt!"

Mặt Miêu Tử bỗng co rút lại, chiếc vòng tai đeo nơi tai bắt đầu rung động không ngừng.

A Cát hỏi:

"Anh đã gặp cái người tên là Trúc Diệp Thanh chưa?"

Miêu Tử nghiêng chặt răng bỗng anh ta nhặt một con cua ném ra trước mặt bảo:

"Ăn đi!"

Vừa đập vỡ cái mai cua đã thấy một tảng gạch cua đây áp tựa hồ đang cháy bỏng. Xem ra mâm rượu thịt này rõ ràng vừa bày ra chưa lâu.

Lẽ nào Trúc Diệp Thanh đoán trúng là A Cát sẽ tới vì thế mới bày sẵn bàn tiệc để đợi chàng? A Cát nhin không được, hỏi:

"Bây giờ con người gã đâu rồi?"

Miêu Tử hỏi:

"Ai?"

A Cát đáp:

"Trúc Diệp Thanh!"

Miêu Tử nhắc một bình rượu đây áp lên bảo:

"Đây là Trúc Diệp Thanh, Trúc Diệp Thanh ở trong này này!"

Tay anh ta run dữ đến nỗi cơ hồ bình rượu cũng cầm không vững.

A Cát đón lấy bình rượu thì phát hiện ra tay mình còn lạnh hơn cả bình rượu. Chàng đã phát hiện ra mình phán đoán sai vì chàng đánh giá Trúc Diệp Thanh quá thấp.

Sự phán đoán sai đó chưa vị tất đã làm chàng phải táng mạng nhưng nhất định sẽ làm hại đến người khác.

Lại uống cả chén rượu đầy ắp, A Cát mới đủ dũng khí hỏi:

"Cô bé đâu?"

Miêu Tử tuy hai tay nắm rất chặt nhưng tay rung đến phát sợ bỗng anh ta to tiếng bảo:

"Chú còn muốn hay không muốn gặp nó?"

A Cát bảo:

"Muốn!"

Miêu Tử bảo:

"Nếu thế tốt nhất là chú nghe tôi ăn nhiều uống nhiều và nói ít thôi!"

Quả nhiên A Cát không nói câu nào nữa.

Miêu Tử bảo chàng ăn thì chàng ăn nhiều, bảo chàng uống thì chàng uống mạnh nhưng hương vị ngon ngọt của rượu Trúc Diệp Thanh vào đến miệng chàng chỉ thấy chua cay, chất đắng. Nhưng dù rượu có cay đắng đến đâu cũng đều phải uống vào, cho dù là rượu độc chàng vẫn cứ uống.

Miêu Tử nhìn A Cát, đôi mắt trống rỗng bỗng lấp lánh ánh lệ.

A Cát không nở nhìn anh ta, mà cũng không dám nhìn anh ta.

Miêu Tử uống cạn mấy chén, bỗng đứng bảo:

"Phía sau nhà trong có giường đấy!"

A Cát bảo:

"Tôi biết rồi!"

Miêu Tử bảo:

"Ăn no uống đủ rồi mới ngủ được ngon!"

A Cát bảo:

"Tôi biết rồi!"

Miêu Tử bảo:

"Ngủ ngon giấc mới đủ tinh thần khí lực mới có thể đi giết người được!"

A Cát hỏi:

"Giết Lão Chủ Lớn ư?"

Miêu Tử gật đầu bảo:

"Giết được Lão Chủ Lớn mới được gặp "Cô bé"!"

Nói xong câu đó, lệ trong mắt anh ta tựa hồ giữ không nổi phải trào ra.

Mắt A Cát nheo lại chàng nhắc lại câu nói ấy lần nữa:

"Giết được Lão Chủ Lớn mới được gặp "Cô bé"!"

Nói xong câu đó chàng lập tức bắt đầu ăn mạnh uống mạnh. Miêu Tử uống cũng không hề chậm hơn chàng và ăn cũng không hề ít hơn chàng.

Cả hai người không nói không rằng, một vò rượu, một bàn thức ăn rất mau bị họ vét sạch trơn. A Cát bảo:

"Giờ tôi phải đi ngủ đây!"

Miêu Tử bảo:

"Chú đi đi!"

A Cát chậm rãi đứng dậy đi vào phòng phía sau, khi đến cửa không nén được phải quay đầu lại nhìn thì thấy Miêu Tử mặt đầm đìa nước mắt.

***

Lão Chủ Lớn đang trải cuộn giấy Trúc Diệp Thanh trao cho ở dưới đèn: trên giấy có ghi mấy tên người.

Bạch Mộc. Đệ tử phái Võ Đang sau khi bị đuổi khỏi môn phái vẫn ăn mặc quần áo đạo giáo, đeo kiếm, thân cao sáu thước tám tấc (ta), mặt vàng, mình gầy, góc mày có nốt ruồi.

Thổ hòa thượng. Xuất thân từ Thiếu Lâm, giả đóng vai đầu đà (hòa thượng lang thang xin ăn khắp nơi - ND) thân cao tám thước, giỏi môn Phục Hồ La Hán thần quyền, trời sinh có thần lực.

Hắc Quỷ. Lãng tử ở Quan Tây, sử đao, hay giết người, thân cao sáu thước, quanh năm vận đồ đen, dùng đao Miến Điện có thể dùng làm thất lưng (loại đao mềm - ND)

Tá Tá Mộc. Đảo Đông Mãn, lãng nhân nước Cửu Châu, sử đao Đông Dương, thân dài sáu thước, tàn khốc hiếu sát.

Giang Đảo. Em Tá Tá Mộc, giỏi khinh công ám khí, vốn là truyền nhân phái "Y Hạ" ở Phù Tang Đảo (tức Nhật Bản).

Đình Nhị Lang. Vốn là đệ tử nhà danh giá ở Quan Trung, vét sạch gia tài bỏ đi lưu lạc giang hồ, ưa tửu sắc, sử kiếm.

Thanh Xà. Giỏi cơ trí biến hóa, thân cao sáu thước ba tấc.

Lão Sài. Nhiều tuổi nhất hội, râu quai nón, hay rượu thường say, năm xưa chuyên làm thích khách (giết thuê), giết người không tính toán, mấy năm gần đây thường vì tham chén mà hỏng việc.

Phủ Đầu. Đại hán cao chín thước, sử đại phủ (búa lớn), khỏe mạnh thô lỗ, tính nóng như lửa.

Xem xong danh sách tên chín người Lão Chủ Lớn mới khe khẽ thở ra một hơi, ngẩng đầu bảo:

"Người thấy thế nào?"

Lão hỏi người đang đứng nghiêm cúi đầu ở trước mặt lão. Người này tuổi còn rất trẻ nhưng mặt đầy vẻ tinh khôn được việc.

Bình thường rất ít người quanh quần gần Lão Chủ Lớn được thấy người kia, dĩ nhiên lại càng không biết địa vị của gã ngày càng trọng yếu trong lòng trong mắt

Lão Chủ Lớn, vì vậy mọi người ai ai cũng đều gọi gã là "Chú em", còn gã cũng tựa hồ quên phất cả tên thật của mình.

Gã bình thường ít hay trò chuyện. Chỉ khi nào Lão Chủ Lớn hỏi gã mới mở miệng nói:

"Coi bộ chín người này đều là các hảo thủ quen giết người cả!"

Lão Chủ Lớn bảo:

"Người họ giết không ít à?"

"Chú em" đáp:

"Phải!"

Lão Chủ Lớn lại hỏi:

"Người xem họ liệu có đối phó được với tên A Cát vô dụng không?"

"Chú em" ngần ngừ bảo:

"Họ những chín người, A Cát chỉ có hai tay. Họ giết người chắc nhiều hơn A Cát là chắc!"

Lão Chủ Lớn mỉm cười trao cuộn giấy cho "Chú em" bảo:

"Sớm mai cho người chia ngã đi đón họ. Cứ có người của họ tới thì đưa ngay về chỗ mộ Cả Hàn."

"Chú em" đáp:

"Vâng!"

Lão Chủ Lớn bảo:

"Bọn họ nhất định sẽ chia tốp ra mà tới, chín người như vậy tụ tập cả ở một chỗ dễ khiến người chú ý lắm đấy nhé!"

***

Trời rạng sáng.

Chợ sớm mở cửa. Đúng là lúc quán trà náo nhiệt nhất. Quán trà cũng là nơi đám anh em thuộc quyền Lão Chủ Lớn lảng xãng hoạt động nhất. Trong đám này thậm chí có những kẻ cũng chẳng biết Ông Chủ Lớn mặt ngang mũi dọc ra sao vì chưa bao giờ được gặp mặt nhưng người nào người nấy đều sẵn sàng bán mạng vì Ông Chủ Lớn.

Lão Chủ Lớn đứng chân được ở đất này chỉ vì có bọn trẻ vong mạng này làm bộ hạ cơ sở cho lão.

Mỗi khi thấy có ai hỏi đến Ông Chủ Lớn là cả lũ lại nhảy dựng cả lên.

Người vừa hỏi Ông Chủ Lớn trông người cứ như cái cán giáo, ngang lưng đeo một cây kiếm. Lão rất cao, rất gầy, mặc quần áo chêm mình màu đen, hành động mạnh mẽ và nhanh nhẹn.

Lão cười ngựa phi tới. Cùng đi với lão tới còn hai người nữa trông vẻ mặt rất dày dặn phong trần, chắc là từ phương xa tới.

Ngựa vừa dừng vó, người đã như mũi tên vọt luôn vào, ánh mắt chim ưng quét một lượt qua đám đông rồi hỏi ngay:

"ở đây ai là anh em của Ông Chủ Lớn?"

Dĩ nhiên có người. Vừa nghe câu hỏi đó trong quán trà ít nhất có cả chục người nháy nhồm.

Người áo đen hỏi:

"Là các người cả ư?"

Trùm đám anh em cả một giải quanh đây gọi là "Trương Tam" lập tức hỏi lại ngay: "Ông tìm Ông Chủ Lớn làm gì?"

Lão áo đen bảo:

"Ta có ít đồ vật muốn bán cho ông ta!"

Trương Tam hỏi:

"Đồ vật gì?"

Lão áo đen đáp:

"Mười vạn lượng."

Trương Tam bảo:

"Ba mạng mà mười vạn lượng cũng không đắt!"

Lão áo đen bảo:

"Thì vốn không đắt!"

Trương Tam sa sầm nét mặt bảo:

"Nhưng ta chưa thấy rõ bằng vào cái gì mà các người đòi giá mười vạn lượng chứ?"

Lão áo đen bảo:

"Bằng vào cây kiếm của Trương Tam đây!"

Chữ "kiếm" vừa buông khỏi miệng kiếm cũng rút khỏi bao, chỉ nghe "vù" một tiếng gió kiếm xé không khí liền đó lại nghe "keng" một tiếng trên bàn đã có ba chén trà bị xuyên đầu mũi kiếm.

Trương Tam biến sắc mặt.

Lão áo đen hỏi:

"Thế nào?"

Trương Tam khen:

"Giỏi! Kiếm nhanh tuyệt!"

Lão áo đen hỏi:

"So với gã A Cát thế nào?"

Trương Tam hỏi lại:

"A Cát?"

Lão áo đen bảo:

"Nghe nói nơi đây xuất hiện một kẻ gọi là A Cát thường ngày gây sự cùng Ông Chủ Lớn, phải thế không?"

Trương Tam hỏi:

"Các ông là người đến làm chuyện đó phải không?"

Lão áo đen bảo:

"Hàng tốt phải bán cho người biết người biết của!"

Trương Tam thở ra nhẹ nhõm cười góp bảo:

"Tôi xin bảo đảm Ông Chủ Lớn là người biết người biết của!"

Bỗng nghe thấy có người lạnh lùng bảo:

"Chỉ e ba vị đây lại chẳng phải là hàng tốt!"

Trương Tam ngẩn người ra. Câu này không phải phát ra từ đám anh em của y mà người nói lại ở đằng sau bọn áo đen.

Khi này rõ ràng chỉ có hai đồng bọn đi theo lão áo đen bây giờ bỗng dừng lại hóa thành ba người. Không ai thấy rõ ràng người kia xuất hiện từ lúc nào! Mà từ đâu tới mới được chứ?

Người đó cũng mặc quần áo đen, thân hình so với lão áo đen gầy nhỏ hơn một ít, đứng kẹp vào giữa hai đồng bọn của lão áo đen thân hình cao lớn lực lưỡng có vẻ như bất kỳ lúc nào cũng có thể bị ép chặt lại. Đàng này hai gã đồng bọn của lão áo đen cao to lại không thấy động cựa gì cả. Bọn chúng đâu có phải loại người bị kẻ khác làm nhục mà không dám đương đầu? Hai gã đi theo lão áo đen suốt bao nhiêu năm vào sinh ra tử thân trải qua trăm trận chứ ít gì!

Lão áo đen nghe sau lưng có tiếng người nói nhưng vẫn chưa quay đầu lại, người đã vọt ra xa, nghiêm giọng bảo:

"Bắt lấy nó!"

Nhưng hai gã đồng bọn của lão áo đen lại chẳng có chút phản ứng gì mà chỉ thấy sắc mặt biến đổi, biến màu rất là kỳ quái. Lão áo đen quay lại và mặt lão cũng biến sắc luôn.

Hai tên đồng bọn của lão không chỉ sắc mặt biến đổi thành xấu xa và méo mó mà liền sau đó máu tươi từ tai, mũi, mắt, miệng trào ra đồng thời.

Người nhỏ nhắn áo đen đứng kẹp vào giữa chúng mặt không một chút biểu hiện tình cảm gì. Mặt lão ta rất nhỏ, mắt cũng ti hí luôn, có điều trong ánh mắt phẳng phát có vẻ cười ác độc của loài rắn độc.

Rắn độc đâu biết cười nhưng nếu rắn độc biết cười thì sẽ giống kiểu cười của lão này.

Nhìn thấy cặp mắt kia, lão áo đen bất giác ớn lạnh, nếu không nổi phải rùng mình một cái rồi nghiêm giọng hỏi:

"Phải người giết họ không?"

Người áo đen có đôi mắt rắn độc tàn ác kia lạnh lùng bảo:

"Ngoài ta hỏi còn ai?"

Lão áo đen hỏi:

"Người là ai?"

Người áo đen kia đáp:

"Hắc Quỷ của Hắc Sát!"

Nghe thấy mấy tiếng ấy mặt lão áo đen biến thành đáng sợ hơn:

"Ta họ Đỗ, Đỗ Phương!"

Hắc Quỷ (Quỷ đen) bảo:

"Hắc Sát Kiếm" Đỗ Phương!

Đỗ Phương gật đầu bảo:

"Chúng ta xưa nay nước sông không phạm vào nước giếng, người..."

Hắc Quỷ cắt ngang lời lão bảo:

"Nếu thế thì đáng lẽ các người không nên tới đây!"

Đỗ Phương bảo:

"Chẳng lẽ việc này các người cũng hứng lấy ư?"

Hắc Quỷ bảo:

"Chẳng lẽ chúng ta không nên hứng lấy ư?"

Đỗ Phương bảo:

"Ta biết là việc gì Hắc Sát đã hứng lấy thì người khác đừng thò vào làm gì!"

Hắc Quỷ bảo:

"Người biết thế là hay!"

Đỗ Phương bảo:

"Nhưng chúng ta đâu có biết các người lại nhúng tay vào vụ này!"

Hắc Quỷ:

"Hử?"

Đỗ Phương bảo:

"Vì thế người không nên cứ nhất định phải giết người!"

Hắc Quỷ bảo:

"Nhất định giết!"

Đỗ Phương hỏi:

"Tại sao?"

Hắc Quỷ bảo:

"Ta thích giết người!"

Hắn nói là thật. Bất kỳ ai chỉ cần nhìn thấy cặp mắt của hắn đều có thể nhận ra ngay là hắn rất thích giết người.

Đỗ Phương đang nhìn vào cặp mắt của Hắc Quỷ. Cả hai bên đều co nhỏ đồng tử lại. Kiếm của Đỗ Phương đã rút ra rồi. Sức mạnh của cây kiếm này so với lúc nãy đâm xuyên chén trà trong quán còn mạnh hơn nhiều, tốc độ còn nhanh hơn nhiều và không phải đâm vào họng của Hắc Quỷ mà vào lồng ngực hắn. Lồng ngực con người lớn nên không dễ tránh né. Thế mà Hắc Quỷ lại tránh thoát.

Hắc Quỷ vừa tránh thoát thì hai đại hán đang sừng sững kẹp hai bên hắn đổ ập vào Đỗ Phương. Đỗ Phương vừa giơ tay lên đỡ thì Hắc Quỷ đã lườn vào sát hông lão.

Chẳng ai thấy Hắc Quỷ ra tay thế nào mà chỉ thấy sắc mặt Đỗ Phương bỗng biến đổi, giống y như hai tên đồng bọn khi nãy của lão. Không chỉ sắc mặt thay đổi mà ngũ quan tai mắt mũi miệng cũng thay đổi vị trí, thay đổi đến nỗi làm khuôn mặt trở nên xấu xa méo mó và sau đó máu tươi từ bảy khiêu cùng lúc ứa ra.

Quán trà bỗng nồng nặc mùi thối tha. Hai người bỗng đỏ bừng mặt lên ngồi thụp xuống, phân và nước tiểu tóe ra. Tuy vậy đâu có ai cười họ vì ai ai cũng sợ tưởng mất mặt.

Giết người chưa hẳn đã đáng sợ. Điều đáng sợ là cung cách giết người. Đối với Hắc Quỷ giết người không chỉ là việc giết người mà là một nghệ thuật, là một sự hưởng thụ!

Cho tới khi xác Đỗ Phương đã lạnh hẳn, Hắc Quỷ vẫn đứng áp sát bên sườn của lão để hưởng thụ cái mùi vị của một con người đang chết dần chết dần. Nếu ta có dịp có cảm giác một khi áp sát vào xác một con người từ sống đến chết dần lạnh dần cứng dần thì mới có thể hiểu hết được ý vị ra sao mà Hắc Quỷ đang thưởng thức.

Không biết sự việc kéo dài bao lâu, Trương Tam mới nhấc được chân lên.

Hắc Quỷ ngẩng đầu nhìn Trương Tam hỏi:

"Giờ ngươi biết ta là ai rồi chứ?"

Trương Tam đáp:

"Biết!"

Gã không dám đối mặt với con người kia và áo quần gã đã ướt đầm đìa vì mồ hôi lạnh.

Hắc Quỷ bảo:

"Ngươi sợ ta?"

Trương Tam không dám phủ nhận cũng không dám thừa nhận.

Hắc Quỷ bảo:

"Ta biết là ngươi cũng đã từng giết người, thế sao ngươi còn sợ?"

Trương Tam ấp úng:

"Chỉ vì... chỉ vì..."

Hắc Quỷ bảo:

"Chỉ vì cung cách giết người của ta đáng sợ chứ gì, lại còn vì ta thích giết người phải không?"

Trương Tam không thể trả lời cũng không dám trả lời.

Hắc Quỷ bỗng hỏi:

"Ngươi đã gặp Bạch Mộc bao giờ chưa?"

Trương Tam đáp:

"Chưa ạ!"

Hắc Quỷ bảo:

"Nếu ngươi được thấy lão giết người thì mới thật sự hiểu phải giết người ra sao mới thật sự chân chính là giết người!"

Bàn tay Trương Tam bỗng túa mồ hôi lạnh.

Chẳng lẽ Bạch Mộc giết người còn chuẩn xác, còn tàn khốc hơn tên này?

Hắc Quỷ lại hỏi:

"Người đã gặp Giang Đảo và Tá Tá Mộc chưa?"

Trương Tam đáp:

"Chưa ạ!"

Hắc Quỷ bảo:

"Nếu người gặp họ thì mới hiểu thế nào là thích giết người!"

Rồi hần lạnh nhạt nói tiếp:

"Ta giết người ít nhất cũng còn có lý do, còn họ giết người chẳng qua chỉ vì hứng thú bản thân!"

Trương Tam nhin không được phải bật hỏi:

"Chỉ cần họ hứng thú, bất kể lúc nào cũng giết được người ư?"

Hắc Quỷ đáp:

"Bất kể lúc nào, bất kể chỗ nào, bất kể là ai!"

***

Xác Đỗ Phương đã đổ xuống.

Xác Đỗ Phương đổ xuống rồi mọi người mới thấy ở dưới nách áo lão thấm đẫm máu đào, nhưng vẫn chưa hề thấy đao của Hắc Quỷ ra sao.

Chỉ có Trương Tam nhìn thấy ánh đao loáng lên rồi lại chui tọt vào trong tay áo Hắc Quỷ.

ống tay áo cũng có máu.

Bỗng Hắc Quỷ hỏi:

"Người có biết mùi vị của máu thế nào không?"

Trương Tam lập tức lắc đầu quây quây.

Hắc Quỷ vươn tay ra chìa ống tay áo tận mặt Trương Tam bảo:

"Người ném đi rồi sẽ biết!"

Trương Tam lại lắc đầu, lắc đầu không ngừng. Y chỉ thấy dạ dày mình co rút lại cơ hồ chịu không nổi đến phải nôn ọ ra.

Hắc Quỷ cười nhạt bảo:

"Chẳng lẽ thủ hạ của Ông Chủ Lớn toàn bọn giá áo túi cơm như loại người đến vị máu cũng không dám ném ư?"

"Không phải!"

Người vừa nói câu đó vốn ở ngoài cửa, thoáng một cái đã vào sát sau hắn.

Hắc Quỷ đột nhiên xoay mình thì thấy bên cạnh là một chú bé áo xanh, thân cao mà thẳng. Chú bé tuổi tác có vẻ còn rất trẻ, nhưng trên khuôn mặt đã có nếp nhăn vì gian khổ và vất vả, vì thế thoạt nhìn có thể cho tuổi tác của chú lớn hơn nhiều so với tuổi thực.

Hắc Quỷ bảo:

"Người cũng là thủ hạ của Ông Chủ Lớn?"

Chú bé đáp:

"Tôi cũng vậy, tôi gọi là "Chú em"!"

Hắc Quỷ hỏi:

"Người ném qua vị máu chưa?"